

βεράντα ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλ. *veranda*.

Ἐξέδρα οἰκοδομῆς, κτιστὸς ἐξώστης σύνηθ. : *Βγαίνω κάθομαι 'ς τὴ βεράντα.*

βερβελιά, ἰδ. *βερβελλιά*.

βερβέλλα ἡ, Ἰθάκ. *βέρβελ-λο* τό, Ρόδ. *βέρβελλο* ἄσ. Κύθηρ. *βέρβελ-λῶ* Ρόδ. *βούρβελ-λο* Ρόδ. *βούρ-ελ-λῶ* Ρόδ. *βέσβελλο* Κεφαλλ. Λευκ.

Ἐκ τοῦ Λατίν. *vervella*.

1) *Βερβελλιά* 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν. : Φρ. Παιδὶ βέσβελλο (μικροκαμωμένο) Λευκ. || Παροιμ. Τοῦ ἁμαλιοῦ τὸ βέρβελλο λήγορα ξεραίνεται (τῶν ἀδυνάτων τὰ ἔργα ταχέως ἐξαφαιζονται) Κάσ.

βερβελλάκι τό, Θήρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *βερβελλιά* διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ *βερβελλιά* 1, ὁ ἰδ. Συνών. *βερβελλίδι* 1, *βερβελλίτσα* 1.

βερβελλήθρα ἡ, Κρήτ. Κύθηρ. Λευκ. *βιρβιλλήθρα* Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βερβελλιά* καὶ τῆς καταλ. -ήθρα.

Βερβελλιά 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν. : Φρ. Εἶναι μιὰ βερβελλήθρα (ἐπὶ μικροσώμου) Κρήτ.

βερβέλλι τό, Χίος — Λεξ. Δημητρ. *βιρβίλλ' Στερελλ.* (Δεσφ.) *βέρβελ-λιν* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βερβέλλα*.

1) *Βερβελλιά* 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν. β) Ἀκαθαρσία ἐκ ξηρανθέντων κοπράνων σχηματιζομένη ἐπὶ τῆς οὐρᾶς προβάτου Κύπρ. γ) Ἀκαθαρσία ἐπὶ τῆς κόμης ἢ τοῦ γενείου σχηματίζουσα ὄγκον Κύπρ. 2) Ὁ καρπὸς τῆς κέδρου Στερελλ. (Δεσφ.)

βερβελλιά ἡ, κοιν. *βιρβιλλιά* βόρ. ἰδιώμ. καὶ Μῆλ. Νάξ. Πάρ. — Λεξ. Γαζ. (λ. *σπύραθος*) Περιδ. Βυζ. Ἡπίτ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. *βιρβιλ-λιά* Εὐβ. (Κουρ.) *βερβελ-λγιά* Ρόδ. *βερβιλ-λῳία* Ρόδ. *βιρβιλ-λῳία* Ρόδ. (Σάλακ.) *βιρβιγιά* Σίφν. *βιρβιγγιά* Σίφν. β'ρβ'λλιά Πάρ. (Λεῦκ.) *βερβουλλιά* ΠΓενναδ. Γεωργ. γλωσσ. 7 *βορβολλιά* Παλαιολ. Γεωργ. 1,309 *βουρβουλλιά* Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γλυναδ. Δαμαρ. Ἐγκαρ. Φιλότ.) *βουρβουρλιά* Νάξ. (Δαμαρ.) *βρουλλιά* Μεγίστ. *τριβιλλιά* Κρήτ. — ΠΓενναδ. Γεωργ. 58 — Λεξ. Γαζ. (λ. *σπύραθος*) *βερβελλέ* Δ.Κρήτ. *βερβελλές* ὁ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ Λατίν. *vervella* = προβάτιον. Ὁ μεταπλασμός κατὰ τὸ συνών. *κοπριά*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. Ὑπὸ τὸν τύπ. *βερβελλία* καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν καὶ τῶν προβάτων, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ τοῦ λαγοῦ ἔνθ' ἄν. : Φρ. Τὸ παίρνω *βερβελλέ* (τὸ ἀντιλαμβάνομαι ἢ τὸ πληροφοροῦμαι) Καλάβρυτ. Σουδεν. || Παροιμ. Τῶν ἀρνιῶν οἱ *βερβελλές* μὲ τὸ φεγγάρι ξεραίνονται (τῶν ταπεινῶν καὶ ἀδυνάτων τὰ ἔργα ταχέως ἐξαφανίζονται, συνών. φρ. τῶν *πουλαριῶν οἱ καβαλλῆνες* μὲ τὴν ἀνάδοσι ξεραίνονται) Σίφν. Τῆς κατοίκας ὁ κόλος *βερβελλές* ξεραῖ (τοῦ κακοῦ οἱ λόγοι ἢ τὰ ἔργα εἶναι κακά, πβ. ἀρχ. «ἐκ στόματος κόρακος ἐξελεύσεται κρά»). Συνών. *βαλάνι* 5, *βερβέλλα* 1, *βερβελλήθρα*, *βερβέλλι* 1, *βερβελλίδα*, *βερβετσιλιά*, *κακαράντζα*, *προβατσουλιά*. 2) Ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας ἐλαίας Εὐβ. (Κουρ.) : *Μέσ' 'ς τοῖς ἡμέρες ἐλαίης ἡδὺρα καὶ δύο τρεῖς βιρβιλ-λιές.*

βερβελλίδα ἡ, Κρήτ. *βερβελλία* Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βερβελλιά* καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Βερβελλιά 1, ὁ ἰδ.

βερβελλίδι τό, Θήρ. Κέρκ. (Ἀργυραδ.) Ρόδ. Χίος κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *βερβελλιά* διὰ τῆς καταλ. -ίδι.

1) *Βερβελλάκι*, ὁ ἰδ., Θήρ. Χίος κ.ά. : Αἰνιγμ.

Κουνεῖ κουνεῖ τὸ 'ργίδι του, | πέφτει τὸ βερβελλίδι του (μηχανὴ ἐκκοκκιστικὴ τοῦ βάμβακος. 'ργίδι = οὐρά). 2) Εἶδος φυτοῦ ὁμοίου πρὸς κενταύριον Κέρκ. (Ἀργυραδ.) Χίος.

βερβελλιδόσυκο τό, Λεξ. Μ'Εγκυκλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βερβελλίδα* ἢ *βερβελλίδι* καὶ *σῦκο*.

Ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου συκῆ ἢ Καρική.

βερβελλίζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βερβελλιά*.

Κάμνω *βερβελλιές*, ἐπὶ αἰγὸς ἢ προβάτου.

βερβελλίτσα ἡ, ἀμάρτ. *βερβερίτσα* Λεξ. Δημητρ. *βιοβριτίτσα* Στερελλ. (Ἀράχ. Εὐρυταν.) *βαρβριτίτσα* Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *βερβελλιά* διὰ τῆς καταλ. -ίτσα. Τὸ *βιοβριτίτσα* κατ' ἀφομοίωσιν.

1) *Βερβελλάκι*, ὁ ἰδ., Στερελλ. (Ἀράχ.) : *Ἰλαῖες σὰν βιοβριτίτσεις.* 2) Μεταφ. ἀκροχορδὼν Στερελλ. (Ἀκαρναν. Εὐρυταν.) — Λεξ. Δημητρ. : *Ὅποιους μιτρεῖ τὰ ἄστρα βγαίν' βαρβριτίτσεις 'ς τὰ χέρια τ' Ἀκαρναν.*

Βερβελοῦδες αἱ, Κωνπλ. — ΝΠολίτ. Παραδ. 1,345.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Εἶδος καλίκαντζάρων ὑπὸ μορφὴν γυναικῶν τριχωτῶν.

βερβένα ἡ, ΠΓενναδ. 189 — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. (συμπλήρ.) Δημητρ. *βερβέρα* Πελοπν. (Ἀργ.)

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *verveine*.

Τὸ φυτὸν ἱεροβοτάνη καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ. Συνών. *βερδένα*, *βερβένι*.

βερβένα ἡ, Λεξ. Πρω. (συμπλήρ.)

Ἐκ τοῦ Λατίν. *verbena*.

Βερβένα, ὁ ἰδ.

βερβένι τό, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βερβένα*.

Βερβένα, ὁ ἰδ.

βερβέρα ἡ, Λεξ. Βλαστ. 420 Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. *βιρβέρα* Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βερβερίτσα* ὑποχωρητικῶς τῆς καταλ. -ίτσα ἐκληφθείσης ὡς ὑποκοριστικῆς.

Βερβερίτσα 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν. : *Ἀνεβαίνει 'ς τὰ κλαριά σὰ βερβέρα* Λεξ. Μ'Εγκυκλ. *Σκαλώνει σὰ βερβέρα* Λεξ. Δημητρ.

βερβερίτσα ἡ, σύνηθ. *βιοβριτίτσα* πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Τὸ Σλαβ. *ververitsa*. Ἰδ. GMeyer Neugr. Stud. 2,18.

1) Τὸ θηλαστικὸν σκίουρος ὁ κοινὸς (*sciurus communis*) τοῦ γένους τῶν σκίουριδῶν (*sciuridae*) τῆς τάξεως τῶν τρωκτικῶν (*rodentia*) σύνηθ. Συνών. *ἀσπάλακας* 2, *βερβέρα*. 2) Παῖς ἢ κόρη στολιζομένη με χόρτα καὶ κλάδους καὶ περιφερομένη ἐν καιρῷ ἀνομβρίας ὑπὸ ὀμηλίκων εἰς τὰς οἰκίας ψαλλόντων ἄσματα ἐπικλητικὰ βροχῆς Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. : Ἄσμ.

Βερβερίτσα περπατεῖ, | τὸ Θεὸ περικαλεῖ

Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Συνών. *περπερούνα*. 3) Γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν βερβεριοειδῶν Εὐβ. (Κύμ.) — Λεξ. Δημητρ.

